

Predikan

Kristi himmelfärdsdag 2018, årg. 1

Psalmer: 2, 641:7, 158, 303, 15.

Pär-Magnus Möller

Kristi himmelfärdsdag dag är en för många svår högtid att förstå sig på. Ibland gör man nästan något komiskt av den; Kristi flygares dag kallar vi den lite slarvigt – och hos dem som inte tror tycker man det är komiskt att tänka att vi kristna föreställer oss att Jesus likt en raket for upp i himmelen och lämnade ett litet hål i molnen på sin väg upp till någon slags mystisk himmelsk boning ovan där. Saken är faktiskt den att skulle det gått till på det sättet och Jesus lämnade jorden med ljusets hastighet hade han denna dag ännu inte kommit utanför vår galax – och vart var han på väg? – Finns den en hemlig ingång till himmelen någonstans där ute i den svarta rymden? Det tror vi väl ändå inte!

Denna berättelse är naturligtvis något man skall läsa på annat sätt – inte så att det inte har hänt – men vi måste förstå att lärjungarna beskriver något de erfar – inte nödvändigt något de med fysiska experiment kan verifiera. Vi måste se händelsen med trons ögon.

Berättelsen finns i lite olika former: Matteus väljer beskriva händelsen som att Jesus säger: *åt mig har getts all makt i himmelen och på jorden*. I Markus, som vi har vi läst i dag, blir Jesus upptagen till himmelen, i Lukas likaså. Johannes talar om att Jesus skall förhärligas, upphöjas, och han syftar både till korset, som Johannes säger är Jesus jordiska tron – och den himmelska tronen i himmelen. Apostlagärningarna har vi också lyssnat till, det är ju en fortsättning på Lukasevangeliet – det är där hittar vi molnet och männen i vita kläder.

Kristi himmelfärdsdag är alltså inte en dag som handlar om hur Jesus besegrar de fysiska lagarna och flyger till himmelen – det är en dag som handlar om vem Jesus är, nämligen den som har rätten till himmelens tron.

Den gammaltestamentliga parallellen (det finns sådana paralleller till nästan alla händelser i Jesu liv) är Elias himmelfärd som vi läste om i 2 kungaboken. Vi tittar lite närmre på den och ser om vi kan lära oss något mer av den vad gäller Kristi himmelfärd. Vi skall komma ihåg att berättelsen om Elia i högsta grad var levande för lärjungarna och ett slags glasögon som de såg händelserna kring Jesus genom.

Elia och hans lärjunge Elisha gick tillsammans. Elia frågar sin lärjunge om han vet att Elia i dag skall bli upplyft av Herren och tas ifrån honom. Elisha visste det. De gick från stad till stad och en stor skara profeter följde dem. Så kom de till floden Jordan och Elia tog sin mantel och slog med den på vattnet och floden delades sig, precis som det hade gjort när Josua gick över Jordan för att gå in i landet efter den långa ökenvandringen. Elia och Elisha gick över floden.

-Vad skall jag göra för dig innan jag lämnar dig? frågade Elia sin lärjunge Elisha.

-Ge mig dubbla arvsloten av din ande, svarade lärjungen.

Elia svarade:

- Om du ser mig när jag tas bort från dig skall du få vad du begär, annars inte.

Då kom plötsligt en vagn av eld med hästar av eld – och i en stormvind for Elia upp till himmelen.

När allt blev tyst tog Elisha Elias kvalämnade mantel, slog med den på vattnet och det delade sig återigen – och alla profeterna som stått och sett detta förstod att Elias Ande nu lagts i Elisha. I berättelsen om Elisha kan vi sedan läsa om hur han hjälpte Guds folk, botade sjuka och gjorde alla de tecken som bevisade att Guds Ande var med honom.

Lärjungarna kände denna berättelse väl. Den blev för dem en tolkningsnyckel för det som var med om. När Elia försvann övergick Andens kraft och uppdraget om att vittna om Gud till den som tog över manteln, den som såg honom lyftas i skyn. När lärjungarna nu såg att Jesus försvann ur deras åsyn, hur det nu än gick till, förstod de att tiden var kommen då de skulle vänta på att överta uppdraget – vänta på Jesu Ande, på Hjälparen, som Jesus lovat sända dem som trodde. Det var lärjungarnas uppgift att ta Jesu mantel och föra Guds rike vidare i världen.

Men det var lite mer med Jesus än Elia. Jesus behövde ingen vagn eller några hästar av eld – han återinträdde i himmelen varifrån han kommit. Och nu väntade inte bara en person på profetens ande – nu väntade hela Guds folk på Guds Andes utgjutande.

I dag firar vi att Jesus återtar den tron han lämnade i himmelen. Hans verk på jorden var fullbordat och han skulle nu överlämna sin makt och sitt uppdrag till kyrkan – kärlekens makt och tjänandets uppdrag. Nu visste världen vad den

behövde veta. Nu var vi som är kyrka redo att bygga Guds rike i väntan på Jesu slutgiltiga återkomst.

Men är inte det uppdraget för stort – jo, det hade det varit om inte Gud ändrat förutsättningarna för oss – och det är just det Jesus gjort. Vi är inte kallade att bygga kyrka och Guds rike helt ensamma. Det kan vi inte – vi måste bygga i tro – och tro är att se saker och ting som de är. Det kyrkan nu i tro kan se är att på Gud Faders högra sida sitter vår bror. Han är kött och blod som vi. Han vet vad smärta och lidande är in i sin egen kropp. Han bär fortfarande såren på sina händer och i sin sida. När vi ber till Gud vet vi därför att han inte är en andlig koloss bortanför himlarymdernas evighet – han är någon som känner oss in på skinnet. Och han ber för oss. När vi går bort från honom och gör ont, ber han för oss – hans såriga händer vittnar om den kärlek han har för oss och det offer som han utförde för vår skull. Han har dött med allt som stod i vägen för relationen mellan oss och Gud.

Därför är förutsättningarna nya och vi kan möta den här världens alla utmaningar med frimodighet. Vi behöver inte vara rädda för Gud, för livet – vi kan leva fullt ut.

Vi vet att vi inte behöver bygga med bara våra egna krafter – för vi har tillgång till himmelrikets skattkista. Den är outtömlig som Guds kärlek till oss.

Vi som genom trons ögon sett att Jesus blivit upptagen till himmeln, vi som genom dopet tagit emot hans ande, vi som genom vårt ja till att tjäna honom tagit över hans mantel – vi är något nytt i denna värld – vi är salt och ljus för världen. Vi kan, när vi går med Andens ledning, gestalta Guds rike så att världen kan tro.

Liksom Elisha skall vi med ord och gärningar vittna om honom som har omsorg om oss och älskar oss – och vi vet mer än Elisha – vi vet att han som sitter där på härlighetens tron i himmelen älskar oss så mycket att han med glädje bär sårmärkena på sina händer. Den guden skall vi förkunna – den guden behöver världen höra om för att inte gå under. Det är min kallelse, det är din kallelse – det är vår kallelse!

Låt oss utföra den i frimodighet!